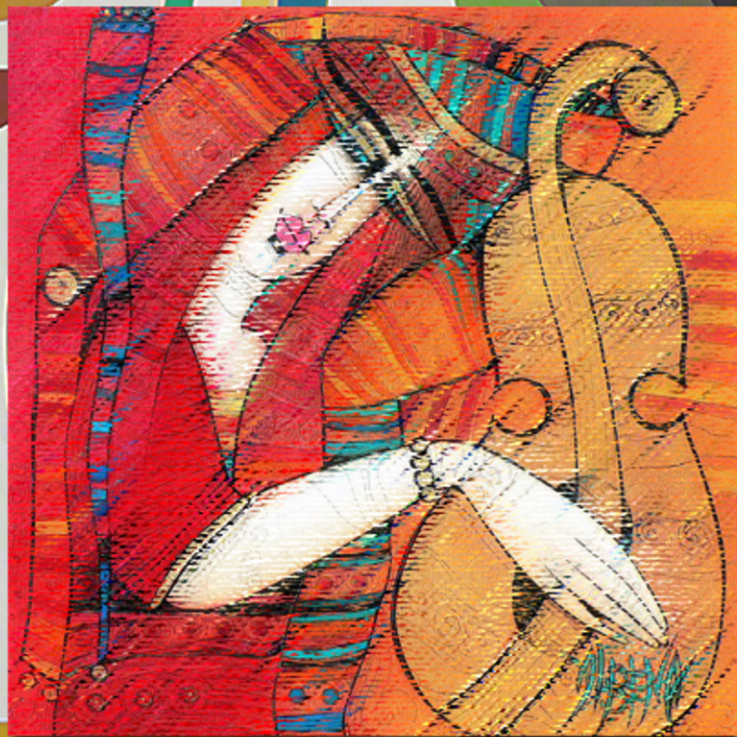

လရောင်ကျွန်းရင်

သက်တံ မျက်စောင်း

အခန်း (၁)

“လှလိုက်တာ”

ပြတင်းပေါက်သံပန်းတံခါးကနေ ခြံထဲကိုငုံကြည့်ရင်း တစ်ယောက်တည်းပြောမိသည်။ ။ တစ်နေကုန်နေလို့ မှ တစ်ခါပြီးဖြစ်ဖို့ ခဲယဉ်းခဲ့သည့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေမှာ ပြီးရိပ်ထင်နေသည် က မပြီးနိုင်။

ကြက်သွေးရောင် ကတ္တီပါဒေလီယာပွင့်ကြီးတွေက ခေါင်းတညိတ်တညိတ်နှင့်ဆိုတော့ ကိုယ့်ကို လက်ယပ် ခေါ်နေသည် လို့ ခံစားမိ လာပြီး ခပ်ခနဲရယ်မိ၏။

ဒီဘက်ကို မျက်လုံးဝေလိုက်တော့လည်း ကြက်သွေးရောင်၊ ဗေဒါရောင်၊ အပြာ၊ အဝါ၊ ရောင်စုံသစ်ခွတွေက တစ်ရောင်ချင်း အတန်းလိုက် ရှိနေကြသည်။ ။

သစ်ခွတွေကို ကိုကြီးအောင်ဇော်က ဝါသနာအရရော၊ စီးပွားရေးအတွက် အထောက်အကူဖြစ်ဖို့ ပါ နှစ်မျိုးစပ်ရည်ရွယ်၍ အကြီးအကျယ် တိုးချဲ့ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ။

မမစိမ်းခေါ် ရွက်စိမ်းနုကတော့ သိမ်ကြီးဈေးထဲမှာ နှစ်ခန်းတွဲရွှေဆိုငံကြီးနှင့် ကျောက်မျက်ရတနာ ရောင်းဝယ်ရေးတွေလည်း လုပ်သည်။ ။

ဦးလေးဦးစိမ်းအောင်က အင်ဂျင်နီယာ၊ ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းတွေနှင့် မိုးလင်းက မိုးချုပ် အိမ်ကပ်သည် မရှိပေ။

‘မြရွက်စိမ်း’စံအိမ်ကြီးသည် ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်တစ်ခုထဲမှာ တခမ်း တနားကြီး ရှိနေသလောက် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကိုယ်စီ ရှိနေကြသည့် ရွက်စိမ်းနုတို့ သားအဖသုံးယောက်၏ မာန်မာနတွေကလည်း သေးသေး ကွေးကွေး မဟုတ်ပေ။

ဒေလီယာပင်တန်းတွေဆီသို့ မျက်လုံးပြန်ရောက်ရင်း နှင်း၏ နှုတ်ခမ်းလေးက ပြီးယောင်သန်း နေဆဲဖြစ်သည် ။

ခိုင်ညာတံတစ်ခိုင်မှာ အပွင့်ကြီးတစ်ပွင့်ကို ထမ်းပိုးရင်း တလှုပ်လှုပ် ခေါင်းညိတ်၍ ဒေလီယာပွင့်ကြီးတွေက ဖော်ရွေနေသည် ။

မမစိမ်းနဲ့ တော့ ကွာလိုက်ပါဘိဟု နောက်ထပ်တွေးမိကာ အပြုံးတို့ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့၏။

စီးပွားရေး လောက မှာ မောင်နှမနှစ်ယောက် သူ့ထက်ငါ နေရာလုရင်း ရွက်စိမ်းနုဆိုသည့် မမစိမ်း၏ မျက်နှာထက်မှာ နူးညံ့သည့် အပြုံးအရယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မရှိတတ်ပေ။ လှပေမယ့် ရင့်သန်မှု တွေက ဖုံးလွှမ်းနေ၏။ ပြုံးရယ်သည့်အခါရှိသော်လည်း အများ သူငါလို နုသစ်ပျိုရွယ်သွားတာမျိုးမရှိ။

ဒါပေမဲ့ သတင်းကြီးလာတော့ ‘ရွက်စိမ်းနု’သိပ်လှသည် တဲ့ ...။

‘မလှပါဘူး’လို့ တစ်ယောက်တည်း လွှတ်ခနဲပြောမိကာ နှင်း မျက်နှာလေး တည်သွား၏။

“ဟယ်...နှင်း...အမယ်လေး၊ အမြင့်ကြီးမှာ တက်ထိုင်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဒုက္ခပါပဲ”

တစ်ယောက်တည်းနေလိုပါသည် ဆိုမှ အသံတစ်ချက်က စူးခနဲ ဝင်လာသည် ။ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ထမင်းချက် ခင်အုန်း ဖြစ်၏။

“နှင်းရယ် ပန်းအိုးတင်တဲ့ ခုံပေါ်မှာ တီဗွီတွေရော၊ စောင်တွေ၊ ခေါင်းအုံးတွေရော ထပ်ဆင့်ပြီး ထိုင်နေလိုက်တာ၊ ဆင်း...ဆင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ လိမ့်ကျမှာ စိုးလို့ လား၊ တီဗွီကွဲမှာ စိုးတာလား”

“နှစ်ခုစလုံးပေါ့နှင်းရယ်၊ မမလေးပြန်လာရင် ဆူတော့မှာပဲ၊ လာလာ ခင်အုန်းကိုမှီပြီးဆင်း”

“ဖယ်ပါ”

နှင်းက ဆံပင်တွေပါအောင်ခါလိုက်ပြီး အော်သည် ။ ပြီးတော့ ရိပ်ခနဲ ခုန်ချ၏။

“အမယ်လေး...”

ခင်အုန်း အော်လိုက်မိပြီးမှ ပါးစပ်ကို လက်နဲ့ ပိတ်သည် ။ အိမ်နေရင်း ဘောင်းဘီရှည်ပွပွကြီးနှင့်ခုန်ချ လိုက်တော့ မျက်လုံးထဲမှာ ဘာကြီးနဲ့ တူသွားမှန်းမသိ၊ ခင်အုန်း မျက်လုံးပြူးနှင့်ကြည့်နေဆဲ...

“ဘာဖြစ်သွားလို့ ပြူးပြဲကြည့်နေတာလဲ”

“အမြင့်ကြီးက ခုန်ချလိုက်တာ ရဲလွန်းလို့ ပေါ့ နှင်းရယ်၊ မတော်တဆ ကျိုးပဲ့သွားမှ ဖြင့်...”

နှင်းက မျက်နှာလေးမော၍ ဆံပင်တွေကို ခါထုတ်ပစ်လိုက်သည် ။ ပခုံးအောက်သာသာ ဆံပင်တွေက မျက်နှာလေးပေါ်မှာ အမြဲတမ်း ကပိုကရိုဆင်းနေဖြစ်ကာ ခါထုတ်ပစ်လိုက်ပေမယ့် တအိအိ ပြန်ကျခြင်းဖြင့် ဒီအတိုင်းပြန် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ လက်တစ်ဖက်နှင့် ထပ်မံ၍ ထိုးသိပ်တင်လိုက်ပြီး...

“ဒီလောက်လည်း မမြင့်ပါဘူး၊ ကျိုးပဲ့တယ်ဆိုတာလည်း ပစ္စည်းကမှ

ကျိုးပဲ့လို့ ရတာ၊ ဒီမှာ လာပြီး အပိုတွေရွတ်ပြမနေပါနဲ့ ၊ ဟိုတီဗွီကြီး သွားပြန်ချလိုက်”

“နှင်း...”

တံခါးဝရောက်သွားပြီးမှ နှင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်နှင့် လှည့်ကြည့် ၏။

“အုန်းကို လာကူဦးလေ၊ တီဗွီကြီးကို တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုလုပ် ရွှေ့မလဲ”

“ရအောင်ရွှေ့လေ၊ သူများ ဒီလိုပဲရွှေ့တာ တစ်ယောက်တည်း”

အေးအေးဆေးဆေးပဲပြောပြီး အပြင်ထွက်သွား၏။ ခင်အုန်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘဲ ရှုံ့တွတွ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

“မိနှင်း...”

ခေါ်သံနှင့်အတူ လူက အနားရောက်လာသည် ။ နှင်းက ခြေစုံရပ်ပစ်လိုက်ပေမယ့် တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်ဘဲနေသည် ။

“အခန်းထဲမှာ ဘာလုပ်ပစ်ခဲ့ပြန်ပြီလဲ”

နှင်းကမဖြေပါ။ လက်သီးဆုပ်လေး နှစ်ဖက်ဆုပ်လျက် မျဉ်းပြိုင်နှစ်ကြောင်းသဖွယ် ဆန့်ချက်ကပ်ထားပြီး တောင့်မတ်စွာရပ်နေသည် ။

“တောက်”

အောင်ဇော်က တက်ခေါက်ပြီး နှင်းထွက်လာသည့် အခန်းထဲကို ခြေလှမ်းကျဲကြီးများ နှင့် လှမ်းဝင် သွား၏။နှင်းကလည်း ရပ်နေရာမှ တစ်ဖဝါးမှ မရွှေ့ဘဲနေခဲ့၏။

“မိနင်း”

သိပ်မကြာလိုက်ဘဲ အောင်ဇော် တလွှားလွှားပြန်ထွက်လာကာ...

“နင်ကဘာလဲ၊ ဒီအိမ်မှာ ရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အိုးပုတ် ချိုးရုပ်တွေမှ တန်ဖိုးလို့ လား၊ တိဗ္ဗီကို ဖင်ခုထိုင်ပြီး ပြတင်းပေါက်နားမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

နှင်းက မဖြေ။

“နှင်းသက်တန့် မေးနေတာ မကြားဘူးလား၊ ငါ... တယ်...”

ဘယ်တုန်းကမှ မရိုက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အောင်ဇော် လက်တစ်ဖက်ကို အားရှိပါးရှိလွှဲသည် ။ ပေကတ်ကတ် မျက်နှာလေးနားကို ကျမလာဘဲ လွှဲမြှောက်ထားသည့်နေရာမှာ ပဲ လက်က ရပ်တန့်နေလျက်...

“စိတ်ရှိလက်ရှိ ဆွဲဆုတ်ပစ်ရရင် နင် တစ်စစဖြစ်သွားတော့မယ်၊ တောက်...”

“ဘာလို့ ကြိမ်းမောင်းနေတာလဲ၊ ရိုက်ပစ်လိုက်”

စိမ်း ရောက်လာတော့ အခြေအနေက ပိုဆိုးသွားသည် ။ ရေမွှေးအလွန်ကြိုက်သည့် စိမ်းက လူမလာခင် ရေမွှေးနံ့က အရင်ရောက်နှင့်သည် ။

အိမ်မှာ နေလျှင် တော်သေးသည် ။ အပြင်သွားပြီဆို ခေါင်းကနေစ၍ ချိုင်း၊ ရင်၊ ခါး မကျန် အားရှိပါးရှိ ဆွတ်သည် ။

ဘယ်သူကဲ့ရဲ့ ရဲ့ နှာခေါင်းရှုံ့ရှုံ့ သူမကိုယ်မှာ ကြိုင်လှိုင်နေမှ ကြိုက်၏။ အနားမှာ လာရပ်တော့ လက်ပိုက်ထားလျက်သားဖြစ်ကာ ငွေမင်ရောင် ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံက သူမကိုယ်ပေါ်မှာ ကပ်ချပ်နေသည် ။

ပလက်တီနမ်တွေချည်း ကွင်းပါးလေးတွေ ကွင်းနှစ်ဆယ်ခန့် ဝတ်ထားသော ဝင်းနှစ်သည့် လက်ကောက်ဝတ်ဆီ နှင်း မျက်နှာလေး စွေကြည့်သည်။ ။

မျက်နှာကို မော့ကြည့်ဖို့ တော့ စိတ်မကူးပါ။ သူမသည် ‘မြရွက်စိမ်း’ မှာ နေပေမယ့် စံအိမ်၏ အရှင်သခင် ဦးသက်တန့်၏ သမီးပဲဖြစ်သော်ငြား...

“မျက်နှာကြောကို နည်းနည်းလျှော့ထားလိုက် မိန်း၊ ဒီအိမ်မှာ နင်ဒီလိုမျက်နှာနဲ့ ဆက်ဆံရ လောက်တဲ့ လူမရှိဘူး၊ နင့်ကိုယ်နင် ဘာဆိုတာ သိရဲ့လား။”

နှင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားဆဲပင်။ ‘နင့်ပါးစပ်ကို အမြဲတမ်းပိတ်ထား’ လို့ ကြိမ်းမောင်းကာ အခန်းထဲမှာ ထမင်းမကျွေးဘဲ ထည့်ပိတ်ထားခဲ့ဖူးသည်။ ။

ထိုအဖြစ်ကို နှင်း ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်။ ထမင်းမစားရတာကို မဟုတ်ပါ လူတွေ၏ ရက်စက်ခြင်းကိုပဲဖြစ်သည်။ ။

ထို့နောက်မှာ ဒီအိမ်သားသုံးဦးကို တတ်နိုင်သမျှ ဘာမှ ပြန်မပြောမိအောင်နေခဲ့ရင်း ဒီပုံစံအတိုင်းပဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။

မပြောဘဲနေတော့ မလေးစားတာ၊ ပြန်ပြောလိုက်တော့ ‘စုန်းမ’တဲ့။ ။

“မိန်း...”

စိမ်းက နှင်းကို စူးစိုက်ကြည့်၍ ခေါ်ကာ ...

“နင်က ငါတို့ ကိုရွဲ့တာထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်းတယ် နင့်ပါးစပ် အဲဒီလိုပဲပိတ်ထား၊ ဆန်း မကြာခင် ပြန်ရောက်တော့မယ်၊ သူ ပြန်လာရင် မင်္ဂလာကိစ္စ အိမ်မှာ လူရှုပ်ဦးမှာ ၊ အခန်းထဲမှာ ပဲ တတ်နိုင်သမျှနေ၊

ထွက်လာရင်လည်း စကားမပြောနဲ့ ၊ ဒီတစ်ခါ ဟိုအရင်ကပြဿနာမျိုး
တွေ ထပ်ရှိလာရင် နင့်ကို လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး”

ကြိမ်းဝါးပြီး စူးစိုက်ကြည့်နေသေးသည် ။ အောင်ဇော်က တက်ခေါက်၏။ အခန်းထဲက ထွက်လာသည့် ခင်အုန်းက ဒီဘက်တည့်တည့်ကို လာမလိုပြင်ပြီးမှ အခြေအနေကို လှမ်းမြင်ကာ နောက်လမ်းကလေးထဲကို လှစ်ခနဲ လှည့်ဝင်သွား၏။

အနားမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့တဲ့ အထိ တောင့်တောင့်လေးရပ်နေရင်း ကျန်ခဲ့တာ နှင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့သည် ။

ဒီအိမ်မှာ နှင်းကိုဆို လိုလားကြည်ဖြူတာ ဘယ်သူရှိလို့ လဲ၊ ဘယ်သူမှ မရှိပါ။ ဦးလေးအရင်း ခေါက်ခေါက်ဖြစ်သည့် ဦးစိမ်းအောင်ကိုယ်တိုင်က ဖက်လဲတကင်း နွေးထွေးခဲ့ဖူးတာမရှိ။

သူမသည် မြရွက်စိမ်း၏ မိသားစုဝင်မှန်သော်လည်း မဟုတ်ဘဲဖြစ်နေ၏။ မြရွက်စိမ်း၏ မူလအရှင်သခင်ဖြစ်သော သူဌေးကြီး ဦးသက်တန့်ကနှင်းရဲ့ ဖေဖေပါ။ ဒါပေမဲ့ နှင်းက မြရွက်စိမ်း မှာ ချက်မြုပ်ကြီးပြင်းခဲ့ရတာမဟုတ်ပေ။

တွေးကြည့်လိုက်တိုင်း နှင်းရဲ့ ဘဝဟာ စွင့်ကားလန်းဆန်းနေသော်လည်း ရိုးတံညှာမရှိသော ပန်းတစ်ပွင့်လိုပင်။

သူဌေးကြီး ဦးသက်တန့်၏ သမီးဖြစ်ပေမယ့် ရွှေအိမ်စံမဟုတ်။ အိမ်ဖော်အလုပ်သမားတို့ အပေါ်မှာ သူမဟာ အရှင်သခင်ဖြစ်နေတတ်သော်လည်း မိသားစုဝင်အားလုံးရှေ့မှာ သူမက ကျေးကျွန်သာသာ။

ဒါတွေဟာ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုလျှင် နှင်းရဲ့ မေမေက ဦးသက်တန့်တရားဝင်လက်ထပ်ခဲ့သည့် မဟေသီ ထိပ်ထား မဟုတ်ခဲ့၍ ဖြစ်၏။

မေမေဆုံးသွားတော့ နှင်းက ငါးတန်းကျောင်းသူလေးပဲ ရှိသေးသည် ။ နှင်းကို ကိုယ်ဝန်လွယ် ရကတည်းက မေမေမှာ ဒုက္ခတွေပင်လယ်ဝေခဲ့ ရသည် ဟု ကြီးကြီးညိုတို့ ခဏခဏပြောသည် ။

“တိုက်ကြီးမက်တော့ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုလား၊ ဟွန်း..ပြောမပြောချင် ဘူး၊ ဘယ်သူတားတား ဂရုမစိုက်ခဲ့တဲ့ မိန်းမ၊ သူနှင်းကိုချစ်တာ နှင်းသိ တယ်ဆိုတာတွေလေ၊ ခုတော့ ကလေးတစ်ကောင်နဲ့ အရူးမ ဖြစ်ကျန်ခဲ့ တာပေါ့”

ညီအစ်မဝမ်းကွဲတွေမို့ထင်သည် ၊ မေမေ့ကို မကောင်းတတ်လို့ ကြ ည့်ရှုစောင့်ရှောက်ထားကြပေမယ့် ဘယ်သူကမှ မကြင်နာ၊ ဂရုတစိုက်မ ရှိ။

“ကြီးကြီးညို မေမေဘယ်သွားလဲ”

လို့ မေမေ့ကို မေးလိုက်မိလျှင်...

“နင့်အမေ အရူးမသွားချင်ရာသွားမှာ ပေါ့၊ သူက လင်တရူးပဲ”

နှင်း နားထဲမှာ ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသော စကားတွေနဲ့ သာ အမြဲတမ်း ရင်းနှီးနေခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် နှင်း၏ အယူအဆ စိတ်ဓာတ်တွေလည်း နူး ညံ့သည် မရှိခဲ့ပေ။

ဘာမှ သွေးသားမတော်စပ်သော မေမေ့သူငယ်ချင်းဆိုသည့် ဘေးအိမ် ကဒေါ်ယုနွယ်ကတော့ နှင်းကို နီးစပ်တိုင်း ဂရုစိုက်ကျွေးမွေးသည် ။

ဆုံးမပြောပြတာတွေလည်း ရှိ၏ ၊ ကလေးချင်း ကစားကြလို့ အမြင် မတော်တာကအစ နှင်းဘက်ကနေ ဖေးဖေးမမ ဝင်ပြောပေးခဲ့သည် ။

“ကလေးရယ်...ကလေးရဲ့ အမေကအရမ်းကိုလှပြီး သွက်လက်တဲ့ မိန်းကလေးပါ၊ ဟိုတုန်းကဆို နှင်းနဲ့ သူတို့ ညီအစ်မတွေ သိပ်မတည့်ကြ

ဘူးလေ။ ဆွေမျိုးတွေထဲမှာ နှင်းကအလှဆုံး၊ ပြီးတော့ ပြည့်စုံတယ်။ စကားပြောလည်း ထက်တယ်။ ကလေးရဲ့ ဖေဖေနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ကာမှ ဟိုရောက်ဒီရောက်တွေဖြစ်၊ မိဘနှစ်ပါးကဆုံး၊ ကစဉ်ကလျားတွေဖြစ် ကုန်တာလေ။ ကုသိုလ်ကံတိမ်းစောင်းပြီဆိုရင် ဘာနဲ့ မှ ပြန်ပြီး တည့်မတ်နိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ နှင်းတို့ မိသားစု စီးပွားပျက်တာများ အရမ်းကို သံဝေဂရဖို့ ကောင်းတာပဲ”

နှင်းရဲ့ ပခုံးလေးကိုဖက်ထားပြီး ဒေါ်ယုနွယ်က အရှည်ကြီး စိတ်ရှည် လက်ရှည်ပြောပြခဲ့သည်။ သူမရဲ့ စေတနာက ဒီအိမ်ခြံမြေဟာ နှင်းရဲ့ မိဘပိုင်သောမြေယာ ဖြစ်သည် မို့ ဒေါ်ညိုတို့ ညီအစ်မတွေ ဘာပြောပြော၊ ဘယ်လိုနှိမ်နှိမ် စိတ်ပျက်အားငယ်မသွားဖို့ ဖြစ်သည်။

“ကလေးရဲ့ မေမေ ကလေးကိုမွေးတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လမ်းထဲမှ မီးတွေ အကြီးအကျယ်လောင်တယ်လေ၊ သွေးနုသားနုနဲ့ ထိတ်လန့်ပြီး အဲဒီမှာ စိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်ကုန်ရှာတာ၊ ခံစားရတဲ့ သောကကလည်း နည်းလို့ လားကွယ်၊ ချစ်သူကထားရစ်ခဲ့တယ်၊ မိဘတွေ ဆုံးကုန်ကြတယ်၊ စီးပွားပျက်ပြီး အိမ်တစ်အိမ်လုံးကို မသင့်မြတ်ဖူးတဲ့ လူတွေလက်ထဲ ထည့်ပေးထားရတယ်”

တကယ်တော့ အိမ်ကတော့ ကိုယ့်အိမ်ပါပဲ၊ စိတ်မနှံ့တဲ့ မိန်းမနဲ့ ကလေးကို စောင့်ရှောက်ရမည်ဟူသော ခေါင်းစဉ်နှင့် ဆွေမျိုးတွေ အိမ်ပေါ်ရောက်လာကြတာဖြစ်သည်။

ကြာလာတော့ သူတို့ ကပဲ ဝယ်ထားသလိုလို၊ နှင်းသက်တန့်ကို အနစ်နာခံပြီး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်နေရသလိုလို...။

ရန်ကုန်၏ အထာအတိုင်း အိမ်ပိုင်ရှင်ထက် အိမ်ငှားတွေသာများကြသည့် ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ငယ် လေးထဲမှာ အိမ်ငှားသမားတွေက တစ်

ဦးဆင်းသွားရင် တစ်ဦးတက်နေကြ၏။

လမ်းတစ်လမ်း၊ ရပ်ကွက်တစ်ခုထဲက အတိတ်ဟောင်းတစ်ခုကို အရင်လူဟောင်းတွေလောက်ပဲ သေချာ ဂဃဏန သိကြသည် ။ အမြဲတမ်းပြောင်းလဲ ဝင်လာနေကြသည့် လူသစ်တွေက မသိနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်ညိုညိုတို့ ဖုံးဖိပိုင်စိုးထားသမျှ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ပြောတိုင်းအရာထင်နေသည် ။ အမှန်တရားက ပျောက်ကွယ်နေခဲ့၏။

နှင်းပုလဲ ဆိုးသွားသည့်အခါမှ ဆက်လက်ပြီး ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျသူက နှင်းသက်တန့်၊ ဖြစ်ချင်တော့ နှင်းလေးကစိတ်ဆတ်သည် ၊ နှင်းပုလဲ ငယ်ငယ်တုန်းကအတိုင်း ထက်ထက်မြက်မြက်နှင့် ပြောရဲဆိုရဲရှိ၏။

ဒါပေမဲ့ မိဘမဲ့လေးဖြစ်နေသည့်အချက်ကြောင့် ဘာပြောပြော ရိုင်းစိုင်းသည် ၊ မိ မဆုံးမ၊ ဖ မဆုံးမ ဆိုသည့် အသံပဲထွက်ခဲ့၏။

ကလေးတစ်ယောက်၏ ပတ်ဝန်းကျင် စရိုက်သဘာဝက ကြမ်းတမ်းခဲ့သည့်အပြင် ထိုကလေးက တုံ့ဖျက်ဘဝ၊ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေတတ်တာလည်း မဟုတ်။

နှင်းလေးက ရောက်လေရာမှာ ဆတ်ဆတ်ကြဲ။

ထိုအဖြစ်များ နှင့်ပတ်သက်၍ ...

အခန်း (၂)

“ဟဲ့ .. ငါတို့ လယ်ပုစွန်လုံး သွားနှိုက်မလား”

“ဘယ်မှာ လဲ”

“တောင်ကန်စွန်းခင်းကြီးဘေးမှာ ”

“သွားမယ်”

ကလေးတွေ စုရုံး၍ တက်ညီလက်ညီ ထွက်သွားကြသည်။ လူကြီးတွေက မတားသည့်အပြင် ‘ဟဲ့ ဦးထုပ်ဆောင်းသွားဦး’၊ ‘အပြန်ထင်းခြောက်ကောက်ခွဲဦးနော်’ စသည် ဖြင့် မှာ ကြားကြသေးသည်။

နှင်းတို့ အိမ်ကတော့ ‘သွားချင်တဲ့ နေရာသွား၊ တစ်နေကုန်မမြင်ရရင် ပိုကောင်းတယ်’ ဟု လွမ်းဖော်ရပါ၏။

ခြောက်တန်း၊ ခုနစ်တန်း ဆိုသည့် အရွယ်တွေက ကလေးတွေ မဟုတ်ကြတော့ပေ။ ဒါပေမဲ့ မပြည့်စုံကြသည့် လူငယ်တွေချည်းပဲမို့ လှပပြိုင်ဆိုင်ဖို့ တွေ ခေါင်းထဲမဝင်နိုင်။

လွယ်အိတ်လွယ်ပြီး ကျောင်းတက်နေကြသော်လည်း ဆရာမအိမ်စာစစ်လို့ မပြီးလျှင် အရိုက်ခံဖို့ လက်ဖဝါးတွေမှာ မြေဖြူမှုန့်တွေတင်၊ အင်္ကျီတောတွေနဲ့ ပွတ်၊ နောက်နေ့ ၊ နောက်လ၊ နောက်နှစ်တွေမှာ ဘာဖြစ်ဖို့ ဘာလုပ်ဖို့ ဆိုတာ ဘာဆိုတာမှ မပါကြပေ။

ကျောင်းပြန်မှာ ထင်းကောက်သွားလျှင် အမေကျေနပ်သည် ။ အိုင်

တွေ့လို့ ငါးပက်ပြီး ငါးရသွားလျှင် အမေ့အတွက် ဟင်းစားရ၏။ ဘဝ
တွေက ဤသို့သောနည်းဖြင့် အဓိပ္ပာယ်တွေ ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။ ။ ရန်ကုန်
ဆိုသည့် နယ်ပယ်မှာ ဖြစ်ပေမယ့် အလွန်ဆင်းရဲနိမ့်ကျစွာ ဖွဲ့တည်နေကြ
သော နေရာရပ်ဝန်းလေးတွေ အများကြီးပါပဲ။ ချမ်းသာနေတဲ့ လူတွေကျ
တော့ ချမ်းသာပြီးရင်းချမ်းသာ၊ ဆင်းရဲတဲ့ လူတွေကျတော့ နွံနစ်သူလို
လှုပ်လေမြုပ်လေ။

နေကလည်း ပူနေသည် ၊ နွံနှင့်ရေစပ်စပ်ရှိနေသော
လယ်ကွက်ထဲမှာ တစွတ်စွတ်သွားလာရင်း နှင်းတို့ အုပ်စုပျော်နေကြသ
ည်။ ။ မိန်းကလေးတွေက သုံးယောက်တည်းနှင့် ယောက်ျားလေးတွေက
လေးယောက်။

ငယ်သူငယ်ချင်းတွေမို့ ယောက်ျား မိန်းမ ဆိုတာတောင်
မေ့နေကြပါပြီ။ အားလုံးမှာ ငါ့အိမ်အတွက် ငါ့အမေအတွက် ဆိုသည့်
လောဘများ နှင့် ကွင်းစပ်တွေမှာ ထင်းရှာတဲ့ သူကရှာ ၊ ပုစွန်လုံးနှိုက်
သူကနှိုက်။

အိမ်အတွက်ဆိုသည့် သံယောဇဉ်မပါခဲ့သော နှင်းက ဘာမှ မည်မည်
ရရမလုပ်ဘဲ ဒူးကျဘောင်းဘီပွပွကို နှစ်ဖက်စ မ၍ ဗွက်ကိုနင်းသည်။ ။
ပြီးတော့ လောဘတကြီး ကုန်းရုန်းရှာဖွေနေကြသည့် မောင်မောင်တို့ အ
ုပ်စု မခံချင်အောင် ပြောလိုက်၊ စလိုက်။

“မိနှင်း...နင် ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ။ ဒီမှာ ဘာမှ မရသေးရတဲ့ အထဲ...”

ကန်သင်းပေါင်အစပ်က ပူစီဖောင်းထွက်နေသည့်နေရာကို သန်းထွ
တ်က ထိုးနှိုက်စမ်းရင်း ဒေါသတွေ ထွက်နေ၏။ နှင်းက တဟားဟားရ
ယ်သည်။ ။

အိမ်ကပ်သည် သိပ်မရှိဘဲ နေပူစပ်ခါးမှာ ပဲ သွားနေလွန်းလို့ နှင်းရဲ့

ဆံပင်ပါးပါးက ဖွာလန်ကြဲကာ မြင်းမြီးကမှ လှပါဦးမည်။

ဖြူသောအသားက ကြေးနီရောင်ထက် ပိုညစ်နေ၏။ ချွေးတွေ ရွဲနေတာကလည်း သူများ တွေလို လောဘဇောနှင့် သည်းမည်းရှာဖွေနေလို့ မဟုတ်ပေ။

အားလုံးကို လိုက်နှောင့်ယှက်ရင်း ပင်ပန်းနေတာ ဖြစ်၏။

“ငါ့မှာ လည်း နင်တို့ ပုံချထားတဲ့ လွယ်အိတ်တွေ၊ တောင်းစုတ်ခွက် စုတ်တွေကို စောင့်ရှောက်နေရတာ မောတာပဲ”

ဟု ပြောရင်း မြတ်နိုး ဝမ်းသာအားရ ငဲ့နှိုက်ဖို့ ပြင်သည့် ပုစွန်လုံးကျင်းဝကို မြေကြီးခဲကြီးနှင့် လှမ်းပစ်၏။

“ဘိုး”

“အား”

“ဟား ဟား ဟား”

မြတ်နိုး တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရွံ့တွေနှင့်မြင်မကောင်း။ ထို့ပြင် ငဲ့နေဆဲမို့ မျက်နှာပြင်မှာ ရော ပေကျံကာ မျက်လုံးထဲဝင်ကုန်၏။

“အား စပ်တယ် ၊ လုပ်ကြပါဦး”

“မိနှင်း စိတ်ပုပ်မ”

“အဖျက်ကောင်”

အားလုံးပဲ မြတ်နိုးထံ စုပြုံသွားကာ နှင်းကို မေတ္တာပို့သံတွေ ဆူညံသွား၏။

ထိုရန်ပွဲလေးမှ အစပြုခဲ့သော နှင်းဘဝ၏ ပြောင်းလဲမှုကြီးဟာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး နစ်မွန်းမြုပ်ကွယ်ဖို့ အတွက်လား။

“စိတ်ကောင်းက တစ်စက်မှ မရှိဘူး၊ သူများကို ယုတ်မာဖို့ ဆို အကြံ
ဉာဏ်တွေ သူ့ခေါင်းထဲမှာ အပြည့်ပဲ ”

ခင်သန္တာက မြတ်နိုး မျက်လုံးထဲ ဝင်ကုန်သည့် ရွှံ့တွေကို ဂရုစိုက်ထု
တ်ပေးရင်း နှင်းကို မျက်စောင်းထိုးပြောသည်။ ။ ဒီလိုပါပဲ သူငယ်ချင်း
တွေရယ်လို့ တွဲဖြစ်နေကြပေမယ့် တကယ့် အရေးအကြောင်း ရှိပြီဆို သူ
တို့ က စည်းလုံးကုန်ကြသည်။ ။

နှင်းတစ်ယောက်တည်းက ဘေးမှာ သတ်သတ်။

“ဘာယုတ်မာတာလဲ၊ အဲဒီကျင်းမှာ သန်းထွတ်နှိုက်ပြီးသွားပြီ၊ ဘာမှ
မရှိဘူး၊ အပိုပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ ငါက ဝင်တားလိုက်တာ”

“ဟ... အဲဒါ ပါးစပ်ကပြောပါလား”

“သူက နှိုက်တော့မှာ ဥစ္စာ၊ ရွှံ့တွေပဲနှိုက်နေပြီး ရွှံ့ပေတာ
ဘာဖြစ်သွားမှာ မို့လို့ လဲ၊ ချက်ချင်းပဲ ကန်းတော့မှာ ကျနေတာပဲ”

“အံ့မယ် မဟုတ်တာလုပ်ပြီး သူက ရန်ပြန်တွေ့နေသေးတယ်၊ နင်ပြ
န်တော့ သွား၊ ငါတို့ နဲ့ အတူမလိုက်နဲ့ ”

“ဪ...ဪ...ဝမ်းနည်းစရာကြီးပဲ ၊ ငါက ပုစွန်လုံးပါမှ အိမ်ပြန်ရဲ
မှာ ဆိုတော့လေ...”

နှင်းကခါးထောက်မဲ့ရွံ့ပြောတော့ အားလုံး ဆတ်ဆတ်ခါဖြစ်ကုန်ကြ
၏။

ထိုအခါ သူ့ထက်ငါ အနိုင်လုပြောဖို့ သာ အဓိကဖြစ်ကုန်ကြကာ...

“အေးပါ နင်က ဘာမှ မပါလည်း ပြန်နိုင်တာပေါ့၊ မိဘမရှိ ၊ အိမ်မရှိ၊
ယာမရှိလေ”

“အေးလေ၊ သူများ မသထားရေစာတွေ ကျွေးတာစားပြီး အလိုက်လည်း မသိဘူး၊ သူက အခြောက်တိုက် မာန်တက်နေသေးတယ်”

“ဟွန်း... ရုပ်က အင်္ဂလိပ်မသာရုပ်နဲ့ ”

“အင်္ဂလိပ်မသာဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ နင်တို့ ကို ကုပ်ချိုးသတ်လို့ တောင် ရသေးတယ်၊ အသေမစောချင်ရင် ကြည့်ပြော”

မနိုင်နိုင်ရာပြောပစ်လိုက်ကာ နှင်းက သူတို့ စုပုံချထားသည့် အိတ်နှင့် ပစ္စည်းတွေကို ရောက်ချင်ရာရောက် ဆွဲလွှင့်ပစ်၏။

“ဟာ...မိနှင်း အစုတ်ပလုတ်မ၊ ငါ့ဟာကိုချလိုက်”

“ငါ့အိတ်ကို မလုပ်နဲ့ နော် ”

အားလုံး ဝိုင်းတားသော်လည်း ဟိုတစ်ခု ဒီတစ်ခု လွင့်ထွက်ကုန်သည့် ပစ္စည်းတွေက သံယောဇဉ်ပြတ်ကြသည် ။ အတော်ဝေးဝေးမှာ အေးဆေးစွာ အနားယူကုန်ကြသည် ။

ထိုဘက်မှာ ချုံပုတ်၊ မြက်ဖုတ်တွေရှိသည် ။ ဟိုတစ်ဖက်မှာ အမဲသတ်ရုံကြီး ရှိနေသဖြင့် အနံ့အသက်တွေလည်း မကောင်းပေ။

သရဲခြောက်သည် ၊ ဘာညာအသံတွေကြားသဖြင့် သူတို့ လည်း မသွားရဲ၊ အဝေးကြီးထိရောက်ကုန်သည့် ပစ္စည်းတွေကို လှမ်းကြည့်နေကြကာ ဒေါသတွေက အထွတ်အထိပ်ထိ တက်ဆောင့်ကုန်ကြ၏။

“အယုတ်တမာ ကြည့်စမ်း”

ခင်သန္တာက နှင်းကို ပြေးဝင်လှုံး၏။

“ချ...နိုင်အောင်ချ”

မောင်မောင်တို့ က ဝိုင်းမြှောက်ပေးကြသည်။ မကြီးမငယ်တွေရန်ဖြစ်ကြတော့ နို့ကိုရှောင်ကာ မြက်ခင်းပေါ်မှာ ဖြစ်၏။

ခင်သန္တာက ပိန်ပိန်သေးသေးလေးဖြစ်ကာ နှင်းက ပိန်ပေမယ့် အရပ်ပိုမြင့်၏။ လက်သည်းရှည်တွေလည်း ရှိလျက် အစကတည်းက အသည်းငယ်တတ်သူမဟုတ်တော့ ဖြစ်ပြီဆိုကတည်းက သူမက ခွစီးထားပြီးဖြစ်သည်။

ပက်လက်ကနေ တွန်းထိုးရိုက်ပုတ်နေပေမယ့် ခင်သန္တာ ဘာမှ မထိရောက်ပေ။

“တော်တော်လက်သွက်နေလား နင်က...”

မြတ်နိုး ခင်သန္တာဘက်က ဝင်ကူ၏။ နှင်းရဲ့ ဆံပင်ဖုတ်သိုက်ကို နောက်ကနေ ဆွဲလှန်ပစ်လိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားသည်။

ဒီနှစ်ယောက်ကို နိုင်လျှင်တောင်မှ မောင်မောင်တို့ လူစုက ဝိုင်းလုပ်ကြမှာ ပဲဖြစ်သည်။ အသားကနာ၊ ရင်ကနာနှင့် နှင်းရဲ့ ရင်ဘတ်က ဒေါသကြီးနေသည့် ဖားပြုပ်ကြီးတစ်ကောင်လို ဖြစ်လာသည်။

“ဖယ်နော် ၊ ငါညာမှာ မဟုတ်ဘူး ”

မျက်လုံးတွေပါ နီရဲတွတ်လာကာ ခင်သန္တာရင်ဘတ်ကို အားရှိပါးရှိ တွန်းချပစ်လိုက်သည်။

“အား...”

ခင်သန္တာ ရင်ဘတ်ကိုယှက်အုပ်ကာ လဲကျသွား၏။

“လုပ်ပစေ၊ လုပ်ပစေ၊ အားလုံးကိုနိုင်ပြီဆိုမှ ဝိုင်းချုပ်ပြီး နို့ထဲနှစ်သ

တ်ကြမယ်”

သန်းထွတ်က ပြန်ကောက်လာသည့် လွယ်အိတ်ကို ခြေရင်းနားမှာ ချလိုက်ပြီး လက်သီးလက်မောင်းတန်း၏။ မောင်မောင်တို့ ကလည်း ပစ္စည်းတွေလွင့်ကုန်သည့် ဘက်သို့ ပြေးလွှားကောက်ကြ၏။

အားလုံး၏ အရိပ်တွေကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဒေါသမီးခိုးမွန်သည့် နှင်းမျက်လုံးထဲမှာ အနီ ၊ အပြာ အရိပ်တွေပဲဖြစ်နေ၏။

တစ်အုပ်စုတည်း လာဆော့ကစားနေခဲ့ကြပြီး အတူကြုံပြီးဆို ကိုယ့်ဘက်မှာ တစ်ယောက်မှ မရှိကြသော သူငယ်ချင်းဆိုတာတွေကို စိတ်နာမိသည် ။

မိဘမဲ့ ၊ ခင်မင်သူမဲ့ရင်း ဖြတ်သန်းနာကျင်ခဲ့ရသမျှ ဒီအချိန်မှာ နာကျင်ဆုံးဖြစ်သွားခဲ့၏။

နှစ်ယောက်ဝိုင်းလုပ်သဖြင့် လည်ပင်းမှာ သွေးစွန်းခဲ့ရသော လက်သည်းရာကို ပြန်စမ်းမိကာ ဝုန်းခနဲ ခုန်ထလိုက်သည် ။

“လာပါ ၊ လာစမ်းပါ ၊ နင်တို့ တစ်အုပ်စုလုံး တစ်ခါတည်း ဝိုင်းလာလည်း ငါမကြောက်ဘူး”

“ဘယ်ကြောက်မလဲ၊ နင်ကစနေဂြိုဟ်မ၊ သရဲမပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ သရဲမ စုန်းမဆိုတာရော မသိကြဘူးလား၊ အဲဒီမှာ နင်တို့ ပြန်ကောက်လိုက်တဲ့ အိတ်တွေထဲနှိုက်လိုက်၊ ငါမြွေတွေ ဖန်ဆင်းထည့်ထားတာ ”

“သေလိုက်”

“နင် သေရမှာ ငထွတ်ရဲ့ ၊ မယုံရင် နှိုက်လိုက် ၊ နှိုက်လိုက်စမ်းပါ အဲ့

ထဲမှာ မြွေပွေးရှိတယ်”

“အေး နှိုက်မယ် ၊ ရှိရင် နင့်လည်ပင်းမှာ လာပတ်ပေးဦးမှာ ”

ဒေါသတကြီးဖြစ်ကာ လွယ်အိတ်ကို ငုံ့ကောက်ပြီး သန်းထွတ်က လက်တစ်ဆုံးနှိုက်ပစ်လိုက်၏။

“အေး..”

“ဟာ...”

“အမယ်လေး...မြွေကြီး”

လက်မ ခွကြားမှာ အငြိုးတကြီး ကိုက်ခဲလျက်တန်းလန်းနှင့် မြွေပွေးကြီးပါလာကာ သန်းထွတ်တို့ခနဲ လဲကျသွားလေသည် ။

*

အခန်း (၃)

အိမ်နှစ်အိမ်က သိပ်အလှမ်းမကွာပေ။ နှစ်အိမ်စလုံးမှာ လူတွေစည်ကားနေသဖြင့် ရပ်ကွက်ငယ်လေးထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်သွားခဲ့၏။

“သေတော့မသေပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သေတာကမှ ကောင်းဦးမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မြွေကိုက်ခံရတဲ့ ကိုယ်တစ်ခြမ်းလုံး အကြောဆွဲသွားတယ်လေ”

“ဟုတ်လို့ လားဟယ်”

“ဪ...ဟုတ်ပါတယ်ဆိုမှ ၊ မငြိမ်းတို့ သားအမိဆိုတာ ငိုလိုက်ကြတာ ပြောမနေနဲ့ ”

သန်းထွတ်တို့ အိမ်လေးဘက်က ပြန်လာကြတဲ့ သူတွေ သူ့ထက်ငါလက်ချိတ်ဆက် သတင်းပေးရင်း တိုးတိုးပြောတာ မဟုတ်ဘဲ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်တွေ ဖြစ်လာသည် ။

ဒီဘက်က အိမ်ကိုရောက်လာကြတော့ စပ်စုပုံက တစ်မျိုး။

“သူ့ဟာသူ ဒီလိုဖြစ်ရမယ့်အဖို့ ပါလို့ ဖြစ်တာပါ ၊ ဝဋ်ကြွေးရှိရင် ဘုရားတောင်မှ ရှောင်လို့ လွတ်လို့ လား ၊ သူတို့ ကတော့ ပြောနေတာပဲ သိလား ၊ မိနှင်းကို ထောင်ကျအောင်ချမှာ တဲ့ ”

“ဘာဆိုလို့လဲ၊ လယ်ကွင်းစပ်စပ်၊ ချုံပုတ်တွေမှာ မြွေရှိတာ ဘာဆ

နီးလို့ လဲ၊ လွယ်အိတ်ထဲမြွေဝင်နေတဲ့ ဥစ္စာ၊ ဒီလောက်မိန်းကလေးငယ်ငယ်က မြွေကိုင်ပြီး တမင်ထည့်ထားလို့ ရသလား၊ ဒီလိုသာလုပ်ရင် မြွေက မိန်းကလေးကို အရင်ကိုက်မှာ ပေါ့”

“အေးလေ၊ ဪ...မညို၊ မညိုရဲ့ တူမက သန်းထွတ်ရဲ့ လွယ်အိတ်ကို သူကိုင်ထားတာလား၊ သူလှမ်းပေးလိုက်တာလား”

သိချင်လို့ စပ်စုပုံက ကိုယ့်ဘက်ကမခံချင်သလိုလို၊ သိချင်လို့ တမင်အစ်အောက်သလိုလို ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကပါးစပ်တွေက ကြောက်စရာပါ။

“ကျွန်မ အားလုံးမေးပြီးပါပြီ၊ လွယ်အိတ်က အဝေးကြီးမှာ ပါ၊ သူ့ဟာသူ သွားကောက်လာတာတဲ့ ၊ ကောက်လာကတည်းက ပါလာတာဖြစ်မှာ ပေါ့”

ဒေါ်ညိုညိုသည် နှင်းကို ပူပင်လွန်းလို့ မဟုတ်ပေမယ့် သွေးသားသံယောဇဉ်က ရှိသေးသည် မို့ ဒုက္ခရောက်မှာ ကျတော့ ကြည့်မနေရက်ပေ။

“လူကို စုန်းလိုလို၊ ပြုစားသလိုလိုနဲ့ သားသမီးချင်းမစာနာဘူး၊ လူငယ်တွေပါးစပ်တွေဆိုတာ ဒီလိုပဲ ဟိုပြောဒီပြောတွေ၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောထွက်နေကြတာပဲ ၊ ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျီးနင်းခိုက်ဆိုတာရှိတာပဲ”

လူကြီးတွေဟိုဘက်ဒီဘက် စကားတွေများကြ၊ အချင်းပွားကြနှင့်ကြာ လာလေ ပိုဆိုးလေ။ သန်းထွတ် ကျန်းမာ လာပြီဆိုတော့ ရန်စမီးက မငြိမ်းသောမီးဖြစ်သွားခဲ့၏။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုလျှင် သန်းထွတ် လမ်းလျှောက်တော့ ခြေတစ်ဖက် တရွတ်တိုက်ဆွဲလျက်၊ လက်တစ်ဖက်က ခါးမှာ ကပ်ပြီး တွဲလွဲကျနေ၏။

“စုန်းမ...၊ အဲဒီကောင်မကို ရပ်ကွက်ထဲမှာ မနေနိုင်အောင် နှင်ထုတ်

မယ်”

သန်းထွတ်တို့ ဘက်က အိမ်ရှေ့ကဖြတ်သွားတိုင်း ကြားအောင်ပြောသည်။ ။ ဘေးလူတွေကလည်း ပြဿနာဖြစ်စကတော့ သူငယ်ချင်းမို့ နှစ်ဖက်စလုံးမှာ အပြစ်ရှိသည် ဟု တွက်ကြတဲ့ လူရှိသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ကြာလာတော့ သန်းထွတ်၏ အဖြစ်ဆိုးကို မကြည့်ရက်နိုင်ဖြစ်ကြကာ ‘နှင်းသက်တန့်’ဆိုသည့် ကောင်မလေးဆို အရူးသရဲမလေးအတိုင်း....

“အဲဒီကောင်မလေးက ပါးစပ်စုန်းလား ဘာလဲ ၊ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ အကောင်းကြီးပါ”

“ဒါမျိုးက ဒီလိုပဲလေ၊ အချိန်တန်မှ ပေါ်လာတာ ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မသိဘူးတဲ့ ”

“မဟုတ်နိုင်တာအေ၊ လယ်ကွင်းထဲမှာ မြွေကိုက်ခံရတဲ့ ဥစ္စာ ဘာဆန်းလို့လဲ”

လူအများ ဟိုပြောဒီပြောဖြစ်နေသမျှ နှင်းကို အိမ်သားအားလုံးကလည်း ပို၍ မကြည်ဖြူ ဖြစ်လာကြသည်။ ။

ဒေါ်ညိုညိုက အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး မေးမေးရိုက်တာလည်း နေ့တိုင်းလိုလိုပင်။

“ညည်းက လူတွေရှေ့မှာ ‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မလုပ်လိုက်တာ’ လို့ပြောတယ်ဆို ၊ ညည်း ရူးနေသလား မိနှင်း၊ ညည်းအရူးလား၊ ဟင်...ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စုန်းမဖြစ်နေတာ ဂုဏ်ယူစရာလို့ ထင်နေသလား၊ ကဲဟယ်...ကဲဟယ်...သေစမ်း’

“ရိုက် သေအောင်သတ်၊ ရုပ်ကလေး သနားကမားနဲ့ ပြောပုံက အရူး

လိုလို၊ ငကြောင်လိုလို”

အိမ်သားအားလုံးထဲမှာ မိနှင်းဆိုလျှင် သနားဖို့ နေနေသာသာ သူထက်ငါဦးအောင် ရိုက်ချင်နေကြသူချည်းပဲ ဖြစ်သည်။

အိမ်မှာ နှင်းနဲ့ သွေးသားရင်းချာမရှိတော့ပေမယ့် ဆွေမျိုးတွေ စုရုံးနေကြတာမို့ မောင်နှမ၊ ညီအစ်မဝမ်းကွဲတွေ အများကြီးရှိသည်။

ဒေါ်ညိုညို မွေးတာချည်းပဲသုံးယောက်၊ မောင်လုပ်တဲ့ သူက မွေးထားတာ ခြောက်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကွဲနေသည့် လူလွတ်တွေလည်း ရှိသည်။

အကုန်လုံးမှာ နှင်း ထက် အသက်ငယ်တာဆိုလို့ သုံးနှစ်ကော် အမြှာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပဲရှိ၏။

ဒါပေမဲ့ နှင်းက ရိုက်နေလျှင် ခံသည်။ ဆူနေလျှင်ပြန်မပြော၊ ကြောက်ရွံ့ ရှိသေးနေသည့် မျက်နှာပိုးတော့ လုံးဝမရှိပေ။

လူစုံတက်စုံ ဆူနေရိုက်နေလျှင် ခေါင်းငုံ့ခံနေပြီး တစ်ယောက်ချင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ပြောဆိုမာန်မဲလျှင် စူးစူးဝါးဝါးပြန်ကြည့်ပြီး မကြောက်မရွံ့ပြန်ပြောသည်။

“သူဟာသူဖြစ်သွားတာမို့လို့ နှင်းကို သူတို့ ဘာမှ တောင်လုပ်လို့ မရတဲ့ ဥစ္စာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒါပဲပြောပြောပြီး ရိုက်နေတာလဲ”

ဆိုတာမျိုး၊ ကြားတဲ့ လူက မခံချင်ဖြစ်ပြီး ဆွေ့ဆွေ့ခုန်အောင် လက်တွေပြင်...။

“ငါတယ်...”

“နင်နော် သေတော့မယ်”

စသည် ဖြင့် ရိုက်မှ သာရိုက်စေ၊ တော်ရုံနှင့် လက်မရောက်ဖြစ်ဘဲလည်း ရှိပြန်၏။ ဒါလည်း အကောင်းမပြောကြပေ။

“အဲဒီကောင်မလေးမျက်နှာက ဟိတ်ရှိတယ်နော် အရမ်းကျက်သရေ ရှိတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ တော်ရုံဒေါသဖြစ်လို့ များ ရိုက်ကိုမရိုက်ဖြစ်ဘူး၊ သူ့နားရောက်သွားတာနဲ့ ဘာဖြစ်မှန်းမသိပါဘူး”

ဟိုအရင်ကဆို ကြီးကြီးညို ခေါ် ဒေါ်ညိုညိုက ဧည့်သည် တွေနှင့် စကားပြောချိန် စိတ်ကလေးရွှင်ပျပျရှိနေတုန်းဆို ဤသို့ဤနှယ် ပြောဖော်လေးတော့ရသည် ။

ခုကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပြန်။

“ကိုယ့်အိမ်ကခွေးတောင် ကိုယ့်ကိုပြန်ပြီး မာန်ဖီရင် မကြောက်ရတဲ့ ဥစ္စာ၊ ဒင်းက ခွေးထက် ကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ် ပြန်ကြည့်ပုံက ဘယ်လူကြီးမှ လူမထင်တဲ့ အကြည့်၊ တဝင်းဝင်းတလက်လက်နဲ့ ”

နှင်းကို အချို့ကတော့ မျက်လုံးလှလွန်းလို့ ထိုင်ကြည့်နေချင်သည်လို့ တောင်မှ ပြောဖူး၏။ တချို့ကျတော့ ‘အရည်ကိုလဲ့နေတာပဲ’၊ ‘စိန်ပွင့်ကို ဆလိုက်ထိုးထားသလိုပဲ’ တဲ့ ။

ခုချိန်မှာ တော့ ဒီမျက်လုံး၊ ဒီအကြည့်တွေက သရဲမဖြစ်သွားပြန်ပြီ။ ထို့ပြင် ပြောသမျှဖြစ်တဲ့ ‘စုန်းမ’ ဆိုတာတွေ..

နှင်းဟာ တကယ်တော့ မိခင်ရှိစဉ်ကလည်း မိခင်က စိတ်ဝေဒနာသည် မို့ မကြင်နာ၊ ထင်သလိုပြော၊ နေချင်သလိုနေ။

ဘေးမှာ ရှိကြသည့် ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းဆိုတာကလည်း စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးကအစ အားလုံးနိမ့်ကျ ကြမ်းတမ်းကြသူတွေပဲဖြစ်သ

ည် ။

ထို့ကြောင့် သူမဘဝမှာ နုတာယဉ်တာဘာမှ မရှိ၊ ဘဝသည် စာရွက် တစ်ရွက်နှင့် တူသည် ဆိုလျှင်တောင် နှစ်ဖက်ချော မဟုတ် ၊ အနုအကြမ်းဆိုတာမပါ၊ နှစ်ဖက်စလုံးဟာ အကြမ်းချည်းပဲဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုအခါ ‘နှင်းသက်တန့်’ဆိုသည့် မိန်းကလေးသည် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက် တတ်သော၊ သူများ တကာထက် ပိုမို၍ စူးစိုက်ခံစားလွယ်သော မငြိမ်မ သက် မတည်မြဲသည့် ‘နှင်းသက်တန့်’ဖြစ်လာခဲ့၏။ ထို့ပြင် မဆင်မခြင်ပြောတတ်ခြင်း ကြောင့် ကိုယ့်လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်သ လို ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းသည်

ကလေးတွေ ပုံပြင်ပြောကြသလို တစ်နေ့သ၌ လို့ ပြောရမည်လား။

“မိနှင်း လာဦး၊ ငါ့ကိုအောက်ထပ် လွယ်အိတ်သွားယူပေးစမ်း”

ကိုယ်နဲ့ ရွယ်တူ မောင်နှမဝမ်းကွဲဖြစ်သည့် ကျော်ဦးက ဘောပင်နံခဲ တံကို တစ်စစီဖြုတ်၍ ပြန်ကပ်၊ ပြန်ဖြုတ်လုပ်နေရင်း လှမ်းခိုင်း၏။

နှင်းကလည်း ကာတွန်းစာအုပ်ထဲက ပုံလှလှလေးတွေရွေးကာ ပုံထ ပ်ဆွဲနေတာကို စိတ်ဝင်တစားဖြစ်နေတုန်းမို့ မျက်နှာကမကြည်ပေ။ ဒါ ပေမဲ့ ညဘက်ဆို ဆယ့်လေးလက်မတီဗွီတစ်လုံးပဲ အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ ရှိ တာကို စုပြုံကြည့်နေကြတာမို့ လူကြီးတွေ အကုန်ရှိနေကြတော့ ဘာမှ မပြောသာ။ ထို့ပြင်...

လွယ်အိတ်ဆင်းယူပေးပြီးတော့လည်း မဟုတ်သေးပေ။

“ဟာ လွယ်အိတ်ဆို လွယ်အိတ်ပဲ ယူလာတယ်၊ အထဲမှာ စာအုပ်မှ အစုံမပါတာ ၊ ဘေးမှာ အထပ်လိုက်ချထားတဲ့ စာအုပ်တွေမမြင်ခဲ့ဘူး လား၊ သွားယူ....သွား”

“နင့်စာအုပ် နင်ပဲသိတာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သွားယူပါလား”

“ ငါမဆင်းချင်လို့ ခိုင်းတာပေါ့၊ ခိုင်းရင် အေးအေးဆေးဆေးလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဒီမှာ ဇာတ်လမ်းကြည့်နေတာ ကောင်းကောင်း မကြည့်ရဘူး”

ဒေါ်ညိုညိုက လှမ်းအော်သည် ။

“ကျော်ဦးက ဒီည အဖေနဲ့ သွားအိပ်မှာ ဆို”

“ဟုတ်တယ် အဲဒါစာကျက်စရာတွေရှိတာ ယူသွားပြီး ဟိုမှာ ကျက်မလို့ ”

ဒေါ်ညိုညိုယောက်ျား ဦးလှမောင်က နေ့ဘက်လည်း အလုပ်လုပ်သည် ။ ညဘက်ကျတော့လည်း ဘော်ဒါဆောင် တစ်ခုမှာ ညစောင့်အလုပ်လုပ်၏။ ဟိုမှာ က ရေမီးအဆင်သင့် ဖြစ်သည့် အပြင် နေရာလည်း ကျယ်သည် ။ ထို့ကြောင့် ဒီမှာ ရှိတဲ့ ကျောင်းသားငယ်တွေ ဦးလှမောင်ဆီမှ မကြာခဏ သွားအိပ်ဖြစ်ကြ၏။

ဒီထဲမှာ နှင်းသက်တန့်တော့ မပါပေ။

“သွားမှာ ဖြင့်သွားတော့လေ ၊ တော်ကြာ ညဉ့်နက်သွားရင် ကားမရပဲနေမယ်”

ပြောလိုက်ပြီး အကြီးဆုံးအစ်မက ငါးဆယ်တန်စုတ်စုတ်လေးတစ်ရွက်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာဖွေထုတ်လာ၏။ ဟိုကအပြန် အာရုဏ်တက်အတွက်က အဖေတာဝန် ဖြစ်၏။

ကျော်ဦးက ပိုက်ဆံကိုလှမ်းယူပြီး လူကြီးတွေသတိထားမိအောင် မျ

က်စောင်းကြီးရွယ်ပြီး နှင်းကို မကျေမနပ်စိုက်ကြည့်၏။

“ကြည့်ပါလား၊ လူတွေကို ဘာထင်နေလဲမသိဘူး၊ ခုထိမထဘူး”

နှင်းက ပုံဆွဲနေရာကနေ ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်၏။

“ကိုယ့်ဟာကိုယ်သွားယူပါဆို ၊ ငါမသိဘူး”

“မရှည်နဲ့ ၊ ခုသွားယူပေး၊ ခိုင်းလိုက်ရင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးမရှိဘူး”

“နင်ကရော ဒုက္ခိတဖြစ်နေလို့ လား လူကြီးလည်း မဟုတ်ပဲနဲ့ ”

နှင်းက တစ်ခွန်းမခံတော့ ကျော်ဦး ဒေါသထွက်သွား၏ ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘက်ကပဲ ပါလာကြမှာ ကိုသိတော့ ဒေါသကလိုတာထက်ပိုသည် ။

“မိနှင်း ... အလေနတောမ၊ ခု ထ ဆိုထ”

“ငါ့ကိုမဆဲနဲ့ နော်”

“ဆဲတော့ဘာဖြစ်လဲ၊ လူကဖြင့် သူများ အိမ်မှာ နေ၊ သူများကျွေးတာ စားပြီး သူကိုယ့်သူ ဘာအောက်မေ့နေလဲမသိဘူး”

ကြမ်းပေါ်မှာ ဝမ်းလျားမှောက်လေးပုံဆွဲနေသည့် နှင်းကိုယ်လေး တောင့်သွား၏။ လူကြီးတွေဆီ လှမ်းကြည့်တော့ ‘ဒီလိုမပြောနဲ့ မတော်ဘူး’လို့ ဝင်ရောက်ဆုံးမမည့် သူမရှိ။

ကျော်ဦးက နှင်းမျက်လုံး ရောက်သွားတာကိုသိသည် ။ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်မဲ့လိုက်ပြီး ပခုံးတွန့်ကာ ...

“ကိုယ့်ဘဝကိုယ်နားလည်ရင် ပြောတာဆိုတာဆင်ခြင်၊ စားထားသလောက် တာဝန်ကျေအောင်လုပ်၊ ဒါပဲ”

“လုပ်ပေးဘူး ၊ လုံးဝမလုပ်ဘူး”

နှင်းရဲ့ ဒေါသကလည်း လစ်မစ်မရှိပေ။ ဒေါသမီးက ဟု နှင်းခဲထ တောက်ကာ ဆွေမျိုးနီးတာ မနီးတာ ၊အရင်းအဖျား ဘယ်လိုပဲတော် တော် ပက်ခနဲပြောပြီးသား။

“ဟွန်း...သူ့ကျတော့ အပျင်းကြီးပြီး သူများကိုမစာမနာပြောဖို့ ဆို သိ ပ်သွက်တယ်”

“အံ့မာ...”

“ဘယ်သူ့ထမင်းစားစား စားထိုက်လို့ စားရတာ လာမပြောနဲ့ ”

“ပြောမယ် ပြောတော့ဘာလုပ်ချင်လဲနင်က....”

ကျော်ဦးက ပြောရင်း အနားရောက်သွားကာ နှင်းခေါင်းလေးကို ဒေါ က်ခနဲခေါက်ချလိုက်၏။

“ဟဲ့ ...”

“ဪ...ဒီကောင်လေး...”

မလွဲမကင်းသာသည့် ညည်းညူသံနှင့် လူကြီးတွေက ဆူတော့မလို လို၊ တားမလိုလို တကယ်တမ်းကျတော့ ‘နာတာတောင် နည်းသေးတယ် ’လို့ ပြောသည့် အကြည့်တွေနှင့် မျက်နှာလွဲ၏။

ချွန်ထက်သည့် အရာတစ်ခုခုနှင့် အထိုးခံလိုက်ရသလို ပြင်းထန်စွာ နာကျင်သွားသည့်ခေါင်းကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ဖိပွတ်နေရင်း နှင်း မျက်ရ ည်တွေလည်လာသည် ။

ဘယ်သူပြောပြော မခံတတ်တာပဲရှိသည် ၊ ပြိုင်ဆိုင်လက်ပါပြီဆို နှင်းခံလိုက်ရတာပါပဲ၊ ဒီအိမ်သားအားလုံးဟာ နှင်းကိုဆိုလျှင် အဆိပ်ရှိ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ခေါင်းမထောင်နိုင်အောင် တစ်ယောက်တစ်ချက်

ဝိုင်းရိုက်နေကြတာနှင့်တူ၏။

အိမ်မှာ လူတွေရှိသလောက် အားလုံးက နိုင်ကြသည် ။ နှင်းအောက်ကငယ်တဲ့ ကလေးတွေကပါ ဗိုလ်ကျချင်ကြ၏။

မီးရောင်အောက်မှာ မြင်မြင်သမျှမျက်နှာတွေကို လိုက်ပတ်ကြည့်ကာ နှင်းမျက်လုံးတွေက ကျော်ဦးဆီပြန်ရောက်လာသည် ။ ကျော်ဦးက အားရပါးရခေါက်လိုက်ပြီး ‘ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ’ဆိုသည့် အကြည့်နှင့် ခါးထောက်ကြည့်နေတာမို့ မျက်လုံးချင်းဆုံတော့လည်း မလွှဲတမ်းစိုက်ကြည့်နေ၏။

“ကဲ ကဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ရန်ဖြစ်မနေကြနဲ့ ၊ ကျော်ဦးသွားစရာရှိတာသွား”

“ဟိုတစ်ယောက်က ဘာပေစောင်းစောင်းကြည့်တာလဲ၊ အဲဒါကြောင့် တစ်ဖက်ကလက်ပါတာ ၊ ပုံစံကိုက အပိုးမှ မကျိုးတဲ့ ဥစ္စာ”

တစ်ယောက်တစ်မျိုးဝင်ပြောတော့ ကျော်ဦးက လှည့်ထွက်သွားပြီးမှ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်၍ ...

“အပိုးကျိုးအောင်ကိုလုပ်မှာ ၊ ခြေပဲကျိုးကျိုး၊ လက်ပဲကျိုးကျိုး ဒုက္ခိတဖြစ်နေရင် ပိုတောင်ကောင်းသေးတယ်”

“သူများကို အဲဒီလောက် စေတနာထားမနေပါနဲ့ လောလောဆယ် ကားလမ်းပေါ်ထွက်ရမှာ က ငါ မဟုတ်ဘူး နင်၊ ကားတိုက်ခံရပြီး အသက်ပါထွက်သွားဦးမယ်”

“ကြည့်စမ်း၊ ငါ့ကို...”

“အမယ်လေး မိနှင်း ... ညည်းမိုက်ရိုင်းလှချည်လားဟင်၊ သွားမယ့် လာမယ့်လူကို...”

“ခွေးပါးစပ်၊ ဝက်ပါးစပ်”

တစ်အိမ်လုံးဆူဆူညံညံတွေ ထဖြစ်ကုန်သည် ။ သူတို့ ဟာထိတော့ နာတတ်ကြပါလား။

ကိုယ့်ကိုကျိုးပါစေ၊ ကန်းပါစေလို့ ပြောနေတာကျတော့ နာမယ့်သူမ ရှိ။

ကျော်ဦးက ပြန်လည့် လာပြီး ထိုးမယ်၊ ကြိတ်မယ် တကဲကဲဖြစ်နေ သေးသည် ။ နှင်းက ဂရုမစိုက်ပါ၊ အဲဒီလို စိတ်ရှိလက်ရှိပြောပေးလိုက်ပြီးရင် ရင်ထဲမှာ ဘာမှ မကျန်တော့။

ကျော်ဦးထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာလိုက်ပေ...

“ဒေါ်ကြီးညို ...ဒေါ်ကြီးညို”

“ဟေး ဘယ်သူလဲ”

“လမ်းဆုံမှာ ဒေါ်ကြီးညိုသား ကားတိုက်ခံရလို့ ”

“ဘာ”

အိမ်သားတွေ ဝရန်းသုန်းကား ပြေးထွက်သွားကြတော့ နှင်းတစ် ယောက်တည်း ချောင်ကပ်ကျန်ခဲ့၏။ ဘာတွေဖြစ်လာတော့မည်ဆိုတာ ကိုယ့်ကံကြမ္မာကို ကြိုတင်သိလိုက်ပြီမို့ လက်ပိုက်လေးရပ်ရင်း ငြိမ်သက်နေမိ၏။ တမင်တကာ ဘာမှ မပါခဲ့ ၊ ဒါပေမဲ့.....